

— Мое първо либе — мура въвъ Пирина,
 Дафино!
 Де гиди моме, цвѣте латина,
 Пуста Пиринъ-планина!

XXVII.

Изъ „Фаустъ“.

(Гьоте)

— Обичамъ азъ да слушамъ, кога се в' праздникъ сбиратъ,
 Па почнатъ да приказватъ за битки, за война,
 Какъ нѣйде-си в' Турция, далечъ отъ насъ страна,
 Народъ се коле, трепе, жени, деца умиратъ.
 Стоя си тихъ, спокоенъ, винцѣто си допивамъ,
 На лодкитѣ се чудя по тихата рѣка;
 А после, щомъ се стъмни, отивамъ си домъ,
 Свѣтътъ азъ благославямъ, па лѣгамъ и заспивамъ.

— Така, така съседе! В' земята своя тамъ
 Нек' всички се избиятъ, свѣтътъ имъ нек' потъне,
 Главитѣ си да смажатъ, не искамъ и да знамъ:
 Нали намъ тукъ добре е? Сѣ тѣй да си остане!